

Inor ez atzean

«Zenbait ikasle noizean behin joaten ziren klasera — azaldu du maistra batek —. Denbora librean eskola ondoko merkatura joaten nintzen, han aurkituko nituelakoan, diru pixka bat irabazteko lan egiten zutela entzuna bainuen. Egunduekin, azkenean ikusi nituen, eta harrituta geratu ziren haien bila joan nintzelako, eta zirrara egin zuten ikusteak zein garrantzitsuak ziren hezkuntza- komunitate osoarentzat. Ordutik erregulariki klasera etortzen hasi ziren eta benetan festa bat izan zen guztiontzat».

Gertaera honek gizaki bakoitzaren balio utziezina adierazten du. Baldintzarik gabeko harreraz hitz egiten digu, amore ematen ez duen itxaropenaz eta partekatutako alaitasunaz, komunitatean pertsona bakar eta ordezkazekin gisa integratzean berreskuratzen den duintasunagatik.

Bizitzako une batzuetan, ezin dugu denok erritmo bera jarraitu. Geure hauskortasunak, edo besteenak, gure ondoan doazeneekin bide egitea eragozten digu. Arrazoiak asko izan daitezke: nekea, nahasmena, sufrimendua... Baina, hain zuzen ere, hor aktibatzen da guztiz gizatiarra eta erabat komunitarioa den maitasun modu bat: pausoari jaraitu ezin dionari begiratzen dakien maitasun arretatsua da, hurbilekoa egiten dena eta alde batera uzten ez duena. Ama edo aita bat seme-alabekin egiten duen bezala, jaso, babestu eta laguntzen duen maitasuna da. Maitasun pazientea da, besteari ulermenez, errespetuz eta konfiantzaz begiratzen diona. Bata besteari zamak eramatea da kontua, ez betebeharreko zerbait bezala, baizik eta maitasunaren hautu argi eta aske gisa, mantsoago ibiltzeko konpromisoa hartzen duena, behar izanez gero, familia- eta/edo gizarte-komunitatea bizirik eta elkarturik mantentzeko.

Maitasun mota horrek — kezkatzen dena, bilatzen duena, barnean hartzen duena — ez ditu bereizten onak eta txarrak, "duinak" edo "ez duinak". Denok, noizbait, galduta egon gaitezkeela gogorarazten digu, eta berriz elkartzearen alaitasun kolektiboa edozein iritziz edo banaketa baino indartsuagoa dela.

Idea hau bestea ikusteko gonbidapena da, ez egin duenagatik, baizik eta bakarra eta maitagarria delako. "Zaintzaren" etika bizitzera gonbidatzen gaitu, inor atzean eta bakarrik utzi gabe, hautsitako loturak berriro ezarriz eta mundua apur bat gizatiarrago egiten lagundu izana elkarrekin ospatuz.

Martin Buber filosofo juduak dio, pertsonen arteko harreman sakona egiaren leku gisa hausnartzean, benetakotasuna ez dela guk bakarrik egiten dugun horretan aurkitzen, baizik eta bestearekin elkartzean, batez ere errespetuz eta doakotasunez ematen denean.